

leiba wōtma. Et nemmād nūud parrajate üht Arabia kauba kilda någgid tullewad, tulgatas Jūdal, üks nende wendest, mele, tedda august jálle wålja tömmata ja neile årramüa; selle wabbandamisega: „mis fassofest, et omma menda senna játtame nälga surrema.“ Ruben olli nende jurest körwale läintud, ja se nōu olli teiste melest hea, fest müsid nemmad Josepi 20ne hōbbe sekli eest, mis 10 talert wåårt, wōerama killulistele årra. Siis tapsid nemmad farjast ühhe nore siffo, wōtsid Josepi firjo fue, mis párrast naad tedda ammo jo kaetse sid, kast sid sedda werre sis se, ja saat sid werrise fue issa fätte selle wallega: „sedda olleme metsast maast leidnud, tunnistat, kas se so poia kuub on ehk ollemata.“ Jakob hūdis kohhe: se on minno poia kuub, üks kissja ellajas on tedda årramurnud! Kurwastud issa färristas omma rided lõhki, kurtis ja leinas omma armast poega, eggas laßknud eunast milgi wi fil römustada, waid ütles: „kul ma lähhan leinates omma poia járel hauda.“

Oh, mis ën ja õnnistus
Seal, kus wendel armastus!
Köik, mis head suin püame,
Armo läbbi leiame.

12. Josep Egiptuse = maal.

Siiski ollen ma ikka so jures; sa hakkad kinni mo parremast käest. Omma nöuga juhhatad sa mind, ja wōttad mind wimaks auga was-
to.

Paul. 73, 23. 24.

Arabia kaupmehhed visid Josepit Egip-tuse male, ja müsid tedda seal kui orja fun-ninga lähhemata teenri Potiwarile, kelle jures Josep omma tarkuse ja truuse läbbi ni suurt armo leidis, et Potiwar köik omma majja-piddamist temma fätte uskus. Josepi kässi käis seal wägga hästi, agga se hea pölli ei festnud mitte pitkalt. Potiwar naeste-rahwas heitis omma silmad temma peale jo kiunas tedda. Josep ei laßknud ennast efsi-tada, waid ütles tössiselt: „Ruida peafsin